

Arrest

nr. 110 474 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS i.o.v L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Per aangetekend schrijven van 5 december 2012 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 29 januari 2013 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten. Daarbij werd hij door de gemeente Genk geïnformeerd over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

1.3. Op 19 maart 2013 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, onder bijlage 13septies.

1.4. De motieven van de bestreden beslissingen van 15 januari 2013, luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bij zijn moeder en zijn minderjarige broer verblijft. Zijn moeder is ook in staat om hem te onderhouden. Dit kan betrokkene echter niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst, of in het land waar hij rechtmatig verblijft. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokken zich niet dienstig beroepen op art 8 EVRM.

Betrokkene stelt dat hij geen financiële middelen heeft en ook geen familie meer heeft in Turkije. Aangezien hij geen bewijzen voorlegt om deze bewering te staven, hebben we ze niet in zijn voordeel weerhouden.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene in België verblijft, werkbereid is, nooit in aanraking is geweest met het gerecht) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980...

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Nevelsteen, Dirk, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Arslan, Cumhur geboren te Tuzluca op 12.01.1991, nationaliteit Turkije,

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied (en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“a. Het middel

Het eerste middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen door verzoeker geen buitengewone omstandigheden vormen waarom ze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel voorschrijft dat een overheid bij het voorbereiden en nemen van een beslissing verplicht is alle relevante factoren en omstandigheden zorgvuldig af te wegen en er alsdan geen dan wel onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker deel

uitmaakt van een gezin, hetwelk in België woont en verzoeker in zijn herkomstland geen financiële middelen heeft om zich te onderhouden.

b. Toelichting

Dat het formele zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing op een behoorlijke wijze tot stand komt; Dat in casu verwerende partij zich niet heeft vergewist van alle feitelijke omstandigheden terzake. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 092 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.st. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.ST., 1998,69) Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: 'De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.' Dat ook in het nieuwe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden. Zij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Aangezien verzoeker een gezin vormt in België en in zijn herkomstland geen familie meer heeft en aldaar in de marginaliteit zal geraken wegens financiële problemen, zijn er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig dewelke een aanvraag in België rechtvaardigen. Verzoeker voldoet alsdan aan bovenvermelde voorwaarden, waardoor hij in België zijn regularisatieaanvraag mag indienen. De vordering van verzoeker diende minstens ontvankelijk verklaard te worden. Dat het materiële zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat er aan zorgvuldige feitenvinding dient gedaan te worden, dat een beslissing dient genomen te worden op basis van een volledig dossier, dat er zorgvuldige beslissingscriteria dienen in acht genomen te worden en dat er een informatieplicht bestaat ten aanzien van de betrokkene; Dat verwerende partij zich in kwestieuze zaak niets aangetrokken heeft van al deze onderdelen; Ook het feit dat de moeder van verzoeker regelmatig geld stuurt, bevestigt de stelling dat verzoeker geen financiële middelen ter zijne beschikking heeft in zijn herkomstland. Verwerende partij argumenteert dan ook verkeerdelijk dat verzoeker geen bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Dat verwerende partij immers niet aan zorgvuldige feitenvinding gedaan heeft, vermits zij in dat geval een andere beslissing genomen had, rekening houdend met de concrete omstandigheden van verzoeker en had verwerende partij rekening dienen te houden met het feit dat verzoeker een gezin vormt in België en in zijn herkomstland geen familie meer heeft en aldaar in de marginaliteit zal geraken wegens financiële problemen. Dat zodoende blijkt dat verwerende partij niet zorgvuldig tot de bestreden beslissing gekomen is; Dat het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is; Tot slot dient er aldus geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing dd. 15.01.2013 dient nietig verklaard te worden."

2.2. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij geen rekening houdt met zijn gezinsleven in het Rijk, waar hij een gezin zou vormen met zijn moeder, haar nieuwe vriend, en zijn broers en zussen. Hij stelt dat uit de gegevens beschikbaar aan het bestuur blijkt dat hij geen familie meer heeft in zijn land van herkomst. Hij verklaart dat zijn vader in Duitsland woont. Hij stelt dat zijn verwijdering van het grondgebied een niet- toegestane inmenging zou inhouden op zijn recht op een gezins- en privéleven. Hij verklaart ten laste te zijn van zijn moeder, geen eigen inkomsten te hebben en in het land van herkomst in de marginaliteit te zullen belanden omwille van financiële problemen.

Waar verzoeker verklaart geen familie te hebben in het land van herkomst, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing reeds toegelicht dat hij deze bewering dient te staven indien hij zich op dergelijke omstandigheden wenst te beroepen. Verzoeker stelt dat dit zou blijken uit het administratief dossier, doch zijn bewering vindt daarin geen steun.

Het middel, waarbij verzoeker louter de argumenten herhaalt die hij aanhaalde in de initiële aanvraag, en die het bestuur reeds beoordeelde en van een motivering voorzag, volstaat niet om aan te tonen dat het bestuur op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Bovendien is verzoeker meerderjarig en verblijft zijn moeder sinds 4 juli 2011 in het Rijk, zoals blijkt uit het uittreksel van het Rijksregister. Verzoeker verbleef in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag in het land van herkomst, terwijl zijn moeder in België verbleef.

Dit wijst erop dat verzoekers argument dat hij geen familieleden heeft in het land van herkomst, en tegelijkertijd niet in staat zou zijn om zonder het kerngezin waarvan hij deel zou uitmaken in het Rijk in het land van herkomst te verblijven, niet aannemelijk. Verzoeker verbleef immers al een geruime periode zonder zijn moeder in het land van herkomst.

Het feit dat zijn moeder in die periode geld overmaakte via Western Union, vormt op zich geen beletsel om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst en daarbij, eventueel, opnieuw financiële steun van zijn moeder te krijgen. Verzoeker beperkt zich tot de loutere vermelding dat zijn moeder geld overmaakte via Western Union, zonder te formuleren op welke wijze dit gegeven het hem bijzonder moeilijk zou maken om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden, (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Verzoeker toont evenmin aan dat hij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, zodat de schending van de zorgvuldigheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

Artikel 8 EVRM kan niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Verzoeker dient aan te tonen dat het bestuur het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging zou vormen in zijn gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing houdt geen beëindiging van een rechtmatig verkregen verblijf in. Verzoeker verblijft illegaal op het grondgebied van het Rijk. Hij verklaart zelf naar België te zijn gereisd met het oogpunt om zich te herenigen met zijn moeder en broers en zussen, wetende dat hij, omwille van het feit dat hij meerderjarig is, niet in aanmerking komt voor gezinshereniging. Hij meent onterecht dat de bestreden beslissing een inmenging in zijn gezinsleven inhoudt.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet

rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Het feit dat hij in het Rijk bij zijn moeder verbleef en dat zij hem geld overmaakte via Western Union toen hij nog in het land van herkomst verbleef, vormt op zich niet voldoende bewijs dat hij dermate afhankelijk is van het ouderlijk gezin, dat een schending van artikel 8 EVRM voorhanden is. De overschrijvingen van 28 september 2012, 18 september 2012 en 26 juni 2012 en de respectievelijke bedragen getuigen niet van voldoende regelmatigheid en zijn niet dermate hoog dat zij de volledige financiële afhankelijkheid aantonen. Bovendien is de bestemming van die gelden hiermee niet aangetoond.

Ook in de hypothese dat het gezin van zijn moeder en haar nieuwe vriend zijn kerngezin in de zin van artikel 8 EVRM vormen, maakt hij niet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven in principe niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is meerderjarig en zijn moeder verblijft sinds 4 juli 2011 in het Rijk, zoals blijkt uit het uittreksel van het Rijksregister. Verzoeker verbleef in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag in het land van herkomst, terwijl zijn moeder in België verbleef, zodat hij al een geruime periode zonder zijn moeder in het land van herkomst verbleef. Bovendien maakt dit zijn verklaring dat hij geen familieleden heeft in het land van herkomst, en tegelijkertijd niet in staat zou zijn om zonder het kerngezin waarvan hij deel zou uitmaken in het Rijk, in het land van herkomst te verblijven, niet aannemelijk.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2013 kan nog worden opgemerkt dat verzoeker in diens middel de redenen die aan de grondslag liggen van dit bevel om het grondgebied te verlaten niet juridisch noch feitelijk betwist. Met name: *“Dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 8 EVRM uitmaken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC